

hen til de Steder, hvor de kunne finde Plads. Men har det ærede Medlem aldrig hørt tale om Sogneforstanderskaber, som skrive til Folk, der have Thynde, som ere fremmede i Sognet, hvert andet og tredie Aar, om de nu ikke ville sige dem op og sende dem bort, thi, dersom de blive der længere, blive de forsørgelsesberettigede. Troer nu det ærede Medlem, at en Mand, som ikke er forskreven hen nogetsteds, hvor man trænger til ham, men kommer, som et æret Medlem har beskrevet det, hørende med sin Vogn og sine Meubler og siger: „Her troer jeg, at jeg skal finde Arbeide, her troer jeg, at jeg skal kunne finde en Plads, hvor jeg kan blive paa,“ at han faaer Lov at blive der? Ja, man lader ham blive der, saalænge indtil han kan være bleven forsørgelsesberettiget, og saa siger man: „Gaa nu Din Vej, for at Du ikke skal blive forsørgelsesberettiget.“ Man afgjør, som bekendt, indbyrdes, at de skulle opsigte det Slags Folk (Hør!); og saa tager han sit Løi, isald han har Noget tilovers af det, isald han ikke har maattet sælge det for alle disse saa unyttige Flytningers Skyld, og saa gaaer han tilbage, hvorfra han kom, og siger: „Her er jeg i en slettere Tilstand, end da jeg forlod Eder sidst.“ Jeg har aldeles Intet imod, at man skal stræbe for, at Befolkningen ikke i den Grad binder sig, til sit Hjem, at den jo kan søge Arbeide andetsteds; men dertil hører ikke, at man skal træffe Foranstaltninger for, at den tager Kone og Børn og Familie med sig. Dersom man vil spørge, hvordan det gaaer med de Arbeidere, som i Tusendevitts flytte fra et Sted til et andet, for at forskaffe sig Erhverv til dem og deres Familier, dersom man spørger, om de tage Kone og Børn med sig, om de intet Hjem have, naar de vende tilbage paa en Tid, hvor Arbeidet hører op, saa vil man høre, isald man ikke har vidst det iforveien, at de næsten Alle have et Hjem, og at der ingen slettere Befolkning er i Verden end den, som vandrer rundt, uden at have et fast Sted, hvor den har et Familietilhold. Det vilde være meget godt, om vi havde flere af de saakaldte Mennekkemarkeder, som vi have forskjellige af i Jylland, og blandt andre et i Ringhøbing, og paa Vestkysten flere. Der gaaer man hen og accorderer med Arbeidere,

som forlade deres Hjem for at søge Arbeide, hvor der er noget saadant at faae; men tage de deres Familier med sig, eller forlanger man, eller vil man have deres Familier med dem? Nei, man tager dem, netop fordi man faaer Arbeideren og ikke Familien, og vilde det være godt, om de toge deres Familier med sig? Nei! Fleertallet af disse Folk have en Bedrift, som kan ernære dem paa den Tid af Aaret, i hvilken Agerdyrkingen ikke kan give dem Arbeide; thi det maag vi ikke forglemme, at det er det Giendommelige ved Agerbruget, at det kan vanskelig ernære de Folk, det behøver, hele Aaret om; thi det behøver Mange til enkelte Tider og Færre til andre, og, jo mere der kan findes Beskæftigelse, hvorved denne Befolkning i de Tider, Agerbruget ikke behøver dem, kan finde sit Udkomme, desto bedre. Fiskerbefolkningen paa den jydsk Ryst gjør netop det; den finder sit Dphold paa Søen paa den Aarstid, hvor Agerbruget ikke kræver dens Hjælp, men for at kunne gjøre det maa den have sit Hjem i Nærheden af Søen, og det vil kun lidet hjælpe for den Fisser, som ikke kan finde Plads i sit Hjem, om man sagde til ham: „Gaa hen et andet Sted og søg Dig et Dpholdssted, søg Dig det med Din Familie“, han kunde jo ikke længer være Fisser midt i Landet.

Naar det ærede Medlem engang i sit Liv havde vandret saaledes med, for at søge Arbeide, saa vilde han vistnok være kommen til Erkjendelse af, at det er lettere at sige: lad dem flytte, end det er at flytte sig, og han vilde maaskee være mere tilbøielig til at lette Adkomsten til en fast Bolig just for den strævsomme Mand, som kommer for at ville opfylde de Forpligtelser, som han indgaaer, end til at nægte det og sige: lad dem kun føle Trang og lad kun Communalbestyrelsens Tryk drive dem ud i Verden. Han gav os et Billede af den Trods, hvormed den Fattige stiller sig hen for Communen og kræver det, som han troer at være berettiget til, og som han ikke fortjener, fordi det er hans Laster og hans Udygtighed, der har bragt ham i den Stilling, han er i. (Monrad: Undertiden). Undertiden; ja det er ikke hver Dag; men det ærede Medlem lægger maaskee ikke Mærke til, at her er aldeles